

CHƯƠNG 01

Tâm Linh Cảm Ứng Vào Chốn Giang Hồ

N

ó là một đôi tình nhân còn rất trẻ, cả hai đều chưa tới hai mươi và đều xinh đẹp như tiên đồng ngọc nữ. Chàng là Dư Thông Thuần, thư sinh đến kinh sư dùi mài kinh sử, gặp gỡ nàng là Thượng Quan Tố, nữ nhi vọng tộc. Cha nàng là Thượng Quan Thụy Kỳ, mẹ nàng đã mất sớm, chính vì vậy nàng được cha yêu quý như châu ngọc. Bất kể Thượng Quan Tố đòi hỏi điều gì, dù có phần vô lý, cha nàng cũng chấp thuận vì chỉ có một mình cha nàng biết được điều bí mật là Thượng Quan Tố bị một dị tật bẩm sinh chỉ có thể sống được vài năm nữa là cùng. Cảm thương cho con gái diễm lệ như tiên nga hạ phàm mà vận số quá ngắn ngủi, Thượng Quan Thụy Kỳ càng yêu chiều con hơn. Nàng đòi hỏi bất cứ điều gì ông đều đáp ứng, trong thâm tâm ông có vô vàn cay đắng, ngậm ngùi mỗi khi con mình có phần yêu cầu quá đáng, những lúc ấy, ông chỉ còn biết chép miệng tự an ủi thầm:

"Hài tử của ta đâu còn sống được mấy nổi mà làm cho nó buồn lòng?"

Thượng Quan Thụy Kỳ là người có võ học công lực siêu tuyệt nổi tiếng, Chưởng môn nhân Tứ Minh Môn. Nhân vậy, Thượng Quan Tố nài nỉ để nàng truyền thụ cho người yêu nàng Tứ Minh Đẳng Long Kiếm Pháp. Sau hơn nửa tháng học tập, tuy hỏa hầu của Dư Thông Thuần chưa đạt tới chỗ thâm hậu nhưng riêng về kiếm pháp chàng tiến bộ vượt quá sự mong ước của mọi người. Duy có một điều Thượng Quan Tố lấy làm kỳ quái, nàng đã chỉ cho Thuần ca ca của nàng hết nội công tâm pháp và tặng cho Thuần ca ca uống ba viên Hồi Xuân Đan do cha nàng bí chế, để mong tăng trưởng công lực hỏa hầu cho Thuần ca ca, mà chẳng có công hiệu gì. Nhưng nàng vẫn tin tưởng vì nhận định rằng tiềm năng thể lực của Thuần ca ca vẫn còn ẩn tàng, chưa có cơ hội phát huy đó thôi.

Điều ấy được chứng minh bằng những lúc học kiếm. Thoạt đầu Dư Thông Thuần rất vụng về luống cuống vì chàng vốn chỉ quen với việc đèn sách. Thế mà chỉ trong ba bốn ngày sau, khi lãnh hội được yếu quyết của kiếm pháp, chàng đã vượt xa các đệ tử khác của Thượng Quan Thụy Kỳ. Vì đó mà Thượng Quan Tố càng tin rằng về phương diện nội công, Thuần ca ca cũng giống như học kiếm,

chẳng qua chàng chưa lãnh hội được yếu quyết nội công nên hỏa hầu chàng chưa tiến bộ được bao nhiêu mà thôi.

Thượng Quan Tổ đem chuyện chàng học Tứ Minh Đẳng Long Kiếm Pháp chỉ nửa tháng đã thông thuộc hào hứng kể cho phụ thân Thượng Quan Thụy Kỳ nghe. Phụ thân nàng quyết không chịu tin, vì ông có ấn tượng trong gần trăm đệ tử bản môn ai nấy tư chất đều rất thông tuệ, kẻ thông minh nhất tối thiểu cũng phải học khổ công ba tháng mới thuộc hết Tứ Minh Đẳng Long Kiếm Pháp, làm sao chỉ trong hơn nửa tháng Dư Thông Thuần lại học hết được? Nhưng đồng thời ông lại biết rằng con gái ông xưa nay không hề biết nói dối nên ông lấy làm phân vân, nửa tin nửa ngờ. Nhân vậy, ông tự thân kiểm tra kiếm pháp của Dư Thông Thuần, kết quả đã chứng thực lời của ái nữ ông chẳng hề khoa trương cho chàng một chút nào.

Thượng Quan Thụy Kỳ cũng phát giác, thực sự Dư Thông Thuần có một tiềm lực bẩm sinh hơn người, tiền đồ mai kia của chàng khó có ai sánh kịp. Ông lấy làm thú vị vì tương lai có một người con rể tài năng như thế...

Đột nhiên giang hồ truyền nhau cái tin Thuần Vu Sơn Trang bị hỏa thiêu. Tin tức trong giang hồ truyền bá cực mau, chưa quá ba bốn ngày cái tin kinh hồn khiếp đảm ấy đã lan ra khắp đại giang nam bắc. Trong giang hồ, ai cũng biết rằng mười một năm trước, Thuần Vu Sơn Trang đã bị hỏa thiêu một lần. Lần ấy, tất cả gần mười ba người lớn bé trong sơn trang đều bị thảm sát, chỉ có duy nhất một người sống sót là con trai của Thuần Vu đại hiệp.

Tại sao con trai của Thuần Vu đại hiệp trốn thoát được? Nguyên nhân nào Thuần Vu Sơn Trang bị hỏa thiêu và ai là hung thủ? Đó là những câu hỏi đến bây giờ trong giang hồ chưa hề có ai biết. Thuần Vu đại hiệp Thuần Vu Tông vốn là kẻ đại danh trong giang hồ được nhiều người kính ngưỡng. Thượng Quan Thụy Kỳ là một trong những người ấy, và người ta đồn rằng sở dĩ Thượng Quan Thụy Kỳ khai mở tôn phái Tứ Minh Môn cũng là vì muốn bắt chước ngôn hạnh hành vi của Thuần Vu Tông. Và ông cũng cho sửa sang kiến trúc lại Thuần Vu Sơn Trang sau cơn hỏa tai.

Thế mà hôm nay Thuần Vu Sơn Trang lại bị hỏa thiêu lần thứ hai. Điều ấy lại càng khiến cho người khiếp đảm và chẳng hiểu đầu đuôi ra sao. Vì vậy trong giang hồ nổi lên muôn vàn ý kiến phân vân dự đoán... Có người nói, hung thủ tất phải có mối hận thù truyền kiếp với Thuần Vu đại hiệp nên không muốn cho Thuần Vu Sơn Trang tồn tại trên giang hồ. Có người lại nói hung thủ hỏa thiêu Thuần Vu Sơn Trang chẳng khác nào trực tiếp khiêu chiến với Thượng Quan

Thụy Kỳ, vì hầu hết các võ sĩ trong Thuần Vu Sơn Trang đều là đệ tử của Thượng Quan Thụy Kỳ, điều đó ai nấy đều biết rõ. Khiêu chiến với Thượng Quan Thụy Kỳ? Ai dám...?

Kẻ nào dám khiêu chiến với Thượng Quan Thụy Kỳ quả là gan hùm!

Vì hiện nay thanh vọng của Tứ Minh Môn cực lớn trong giang hồ, chẳng thua kém gì hai đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang vẫn được coi là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm và Tứ Minh Môn trong vòng vài chục năm nay được coi là tiêu biểu cho võ lâm Trung Nguyên. Kẻ nào dạn dặt dám khiêu chiến với Tứ Minh Môn?

Xem hết hai phái hắc bạch võ lâm hiện nay, e rằng chẳng có người nào hoặc môn phái nào dám cả gan xung đột cùng Tứ Minh Môn. Chính vì vậy kẻ khiêu chiến với Thượng Quan Thụy Kỳ nhất định không phải là kẻ tầm thường, và vấn đề vì vậy cũng không đơn giản chút nào. Kẻ ấy phải có thể lực rất hùng hậu và phải là kẻ cực kỳ lang độc thâm hiểm. Còn điều này nữa: kẻ dám khiêu chiến với Tứ Minh Môn tất không phải là kẻ lương thiện chính đạo.

Tin Thuần Vu Sơn Trang bị hỏa thiêu lần thứ hai cũng mau lẹ truyền đến Tứ Minh Bảo. Nghe tin ấy, đương nhiên Thượng Quan Thụy Kỳ rất phẫn nộ, liền tung vài chục đệ tử cao thủ vào giang hồ truy tìm hung thủ. Thế nhưng các cao thủ đệ tử ấy uống phí đến mấy tháng mà chẳng thu thập được chút tin tức gì, hung thủ như một con chim hồng bay đi, không để lại chút dấu vết. Trong lòng Thượng Quan Thụy Kỳ rất lấy làm buồn bực uất hận. Ngoài chuyện ra lệnh cho chúng đệ tử tiếp tục theo dõi động tĩnh trong giang hồ, Thượng Quan Thụy Kỳ cho xây lại Thuần Vu Sơn Trang thêm một lần nữa. Mục đích lần này của ông là dụ cho hung thủ xuất hiện.

Dư Thông Thuần đã ở trong Tứ Minh Bảo được hơn ba tháng. Trong ba tháng ấy, chàng tiếp tục tập luyện Tứ Minh Đẳng Long Kiếm Pháp thật thuần thực, còn về nội công chân lực dường như chàng cũng có tiến bộ chút ít. Thượng Quan Tổ rất hưng khởi, luôn luôn có mặt bên Thuần ca ca. Khi thì học thi thư, học từ phú, khi thì cùng nhau luyện kiếm thuật, luyện võ công. Mặt hoa lúc nào cũng hớn hở hây hây như loài hoa đào gặp gió xuân. Lúc này nàng đẹp nhất, đẹp đến độ ai nấy chỉ cần nhìn qua dung nhan nàng là đủ say đắm... Đương nhiên đó là nhờ sức mạnh của ái tình mà Dư Thông Thuần là đại biểu.

Chính vì suốt ngày Thượng Quan Tổ cứ quẩn quýt vui tươi bên cạnh Dư Thông Thuần, vô tình nàng đã làm không ít đệ tử của Tứ Minh Môn sinh lòng đố kỵ, ghen ghét. Khá nhiều người có ý nghĩ:

"Cái tên học trò ngốc nghếch không biết tại sao lại có điểm phúc chiếm được tình yêu của tiểu sư muội..."

Tuy nghĩ vậy nhưng chẳng ai dám nói ra, chỉ có một vài đệ tử trẻ tuổi ngày trước vốn được Chuông môn nhân khen ngợi, càng sinh lòng ghen ghét dữ:

"Nếu không có tên ngốc nghếch này đến đây, biết đâu chẳng có ngày tiểu sư muội để mắt tới ta...?"

Từ chỗ ghen ghét, một vài đệ tử dần dần nảy sinh ra oán hận. Đương nhiên họ không dám oán hận tiểu sư muội vì nàng là ái nữ của Chuông môn nhân, do đó bao nhiêu oán hận của họ đều đổ lên đầu Dư Thông Thuần. Nỗi oán hận ấy chưa kịp phát tác và nói cho đúng, bọn đệ tử ấy cũng không có can đảm để phát tác nỗi oán hận ấy. Nhưng tình hình như thế đối với Dư Thông Thuần, chẳng thuận lợi chút nào nếu không muốn nói là còn có phần nguy hiểm cho chàng nữa là khác.

Không may sự việc cuối cùng đến lúc phát sinh. Đó là vào một buổi sáng mùa xuân, một tin truyền đã làm chấn động Tứ Minh Bảo: Dư Thông Thuần mất tích! Tin ấy lập tức làm kinh dị toàn bộ người có mặt trong Tứ Minh Bảo. Mọi người hoảng sợ nghi ngờ dự đoán: Dư Thông Thuần trốn đi đâu? Tất cả đệ tử canh gác cửa ra ngoài đều nói không hề nhìn thấy Dư Thông Thuần ra ngoài. Nếu không ra từ các cổng Bảo thì tại sao lại mất tích? Chung quanh Bảo đều có tường cao vây bọc, chẳng lẽ chàng mọc cánh bay ra chăng? Hay là chàng bị ai ngầm mưu hại? Ai dám? Ai có can đảm mưu hại con rể tương lai của Chuông môn nhân? Nhưng sự thực là Dư Thông Thuần đã mất tích. Thực là một chuyện quái lạ không ai hiểu nguyên nhân. Thượng Quan Tố sắc mặt trắng bệch cứ đứng ngẩn người giữa thư phòng khi nghe tin ấy, mắt nàng cứ nhìn mãi vào cái giường, cái ghế nơi Dư Thông Thuần vẫn nằm, vẫn ngồi hằng ngày. Nàng không nói một câu, cũng chẳng khóc một tiếng. Thượng Quan Thụy Kỳ đứng cạnh con gái yêu chú ý tới sắc mặt biến hóa của nàng, đề phòng lỡ nàng có cuồng chí, có hành vi không hay.

Đột nhiên Thượng Quan Tố thở dài một tiếng, nước mắt trào ra, nàng chậm chậm quay nhìn phụ thân u oán hỏi:

- Cha ơi, cha biết Thuần ca ca đi tới đâu không?

Cha nàng lắc đầu:

- Tố nhi, con yên tâm. Bất luận y đi đâu, dù y có đến chân trời góc bể, cha cũng quyết cho người tìm y về đây cho con.

Thượng Quan Tố cười buồn bã:

- Đa tạ cha, con hy vọng chàng chỉ về nhà thăm mẹ trong ít ngày rồi sẽ quay trở lại đây.

Thượng Quan Thụy Kỳ ngạc nhiên:

- Y nói với con như vậy chẳng?

Nàng lắc đầu:

- Ấy là tự con nghĩ như thế thôi.

Nàng xoay sang bảo hai thị nữ vẫn đứng sau lưng nàng đợi lệnh:

- Này Tiểu Hồng, Tiểu Mai, hai người phải nhớ cho kỹ mỗi ngày nhất định phải vào đây quét dọn một lần, mấy hôm nữa Thuần ca ca lại về ở đây đấy!

Tiểu Hồng vội đáp:

- Tiểu thư xin yên tâm, em và Tiểu Mai nhớ lời tiểu thư, mỗi ngày sẽ quét dọn sạch sẽ.

Thượng Quan Tố khẽ gật đầu dặn thêm:

- Còn nữa, khi các người quét dọn hãy nhớ không được di động bất cứ đồ vật gì của chàng. Nếu không, khi Thuần ca ca trở về sẽ phạt ý lắm đó.

Tiểu Hồng đáp:

- Vâng. Tiểu thư! Em và Tiểu Mai biết rồi.

Thượng Quan Thụy Kỳ đứng bên cạnh nghe rõ ngữ khí của con gái, vừa u oán, vừa chân thật thiết tha với tình nhân, bất giác ông cau mày định trách móc con gái vài lời, nhưng rồi lại không dám vì sợ làm nàng buồn bã hơn. Thượng Quan Tố quay lại cha:

- Gia gia xin tha tội cho con, con mệt quá, con muốn nghỉ ngơi trong thư phòng của Thuần ca ca một chút.

Nói xong nàng uyển chuyển dời gót sen đến gần cái giường mà Dư Thông Thuần vẫn ngủ, ngồi xuống và cứ để quần áo như vậy, nàng khẽ ghé lưng nằm hẳn xuống. Thượng Quan Thụy Kỳ khẽ động môi, định nói gì đó nhưng cuối cùng ông lại cố nén. Quay về hai thị nữ Tiểu Hồng, Tiểu Mai, ông dặn:

- Hai chúng bây ở lại hầu cận tiểu thư cho cẩn thận.

Nói xong ông cúi đầu im lặng ra khỏi thư phòng, thuận tay ông khép luôn cánh cửa thư phòng lại.

oOo

Dư Thông Thuần mất tích đột ngột và rất thần bí, chẳng ai trong Tứ Minh Bảo có thể đoán được nguyên nhân. Từ khi chàng thất tung, chàng cũng mang theo trái tim hồn nhiên của Thượng Quan Tố.

Bảo chủ là Qua Vân Tường vì Chưởng môn Thượng Quan Thụy Kỳ cho người đi mời thầy học cũ của Dư Thông Thuần là Từ Đại Nho đến hỏi hòng may ra tìm được đầu mối gì chăng? Chẳng may đúng vào lúc Từ Đại Nho đã đóng cửa trường từ một tháng trước lên đường đi du ngoạn và vẫn chưa trở về.

Thời gian đã qua hơn một tháng, bao nhiêu đệ tử do Tứ Minh Bảo phát xuất đi tìm Dư Thông Thuần và Từ Đại Nho đều tay không trở về. Chỉ có duy nhất một đệ tử tên Giang Định Viễn mang về được tin nhỏ, nhưng tin này lại càng khiến mọi người kinh lạ. Đó là gần đây, đột nhiên trên giang hồ xuất hiện một vị Bạch Mã Công Tử.

Giang Định Viễn kể, vị Bạch Mã Công Tử này về diện mạo thân hình cực giống Dư Thông Thuần nhưng chỉ hơi khác sắc mặt y hơi vàng hơn chàng và bên cằm trái có một nốt ruồi đỏ, còn khí chất thì tiêu sái, thần sắc phiêu hốt tuấn tú chẳng khác gì Dư Thông Thuần. Lúc Giang Định Viễn ngẫu nhiên gặp Bạch Mã Công Tử, hắn thăm dò bằng cách gọi to ba tiếng Dư Thông Thuần, nhưng sắc mặt Bạch Mã Công Tử vẫn lạnh lùng như không hề nghe thấy.

Giang Định Viễn liền ngấm theo dõi Bạch Mã Công Tử suốt một ngày. Trong suốt ngày ấy, hắn phát giác ra rằng vị Bạch Mã Công Tử mới nhìn rất nho nhã yếu nhược, nhưng thực tế lại có võ công tuyệt học rất cao, nội gia công lực hỏa hầu đạt tới cảnh giới tuyệt đỉnh nên không lộ ra ngoài. Ngày hôm ấy hắn theo Bạch Mã Công Tử đến chiều tối và chứng kiến trận ác đấu giữa Bạch Mã Công Tử và Thái Hoàng Tam Sát, là những nhân vật đệ nhất cao thủ. Nhưng Bạch Mã Công Tử lấy một đánh ba, với chỉ hai bàn tay không, trong vòng không quá mười chiêu, cả ba tên Thái Hoàng Tam Sát đều bỏ mạng. Lúc ấy Giang Định Viễn ẩn thân cách xa đó năm trượng, chứng kiến Bạch Mã Công Tử thi triển võ công thân thủ không khỏi ngây người vì kinh ngạc. Nơi hắn ẩn thân, hắn định ninh quyết không thể bị người phát giác, nào ngờ Bạch Mã Công Tử tựa hồ đã biết từ trước, sau khi dùng chưởng tiêu diệt Thái Hoàng Tam Sát, Bạch Mã Công Tử quay về phía Giang Định Viễn ẩn thân cười nhẹ một tiếng cất cao giọng nói:

- Bằng hữu đã theo ta suốt ngày có gì cần chỉ giáo xin mời xuất hiện nói cho minh bạch, đừng ẩn ẩn trốn trốn làm gì nữa!

Giang Định Viễn miễn cưỡng phải xuất hiện, ôm quyền xá Bạch Mã Công Tử:

- Võ công thân thủ của tôn giá cao cường đến độ kinh người, tại hạ xin lấy làm khâm phục!

Bạch Mã Công Tử mỉm cười:

- Bằng hữu khỏi cần khách sáo. Xin dám hỏi tôn tính đại danh của bằng hữu?

Giang Định Viễn đáp:

- Tại hạ Giang Định Viễn, là đệ tử Tứ Minh Môn, xin hỏi huynh đài?

Bạch Mã Công Tử không nhằm câu hỏi:

- Giang huynh đi theo bản công tử suốt một ngày một đêm, không biết có gì muốn chỉ giáo?

Giang Định Viễn đáp:

- Vì huynh đài rất giống một người!

- Là ai vậy?

- Dư Thông Thuần.

- Dư Thông Thuần là người nào?

- Chỉ là một nho sinh ở trong Tứ Minh Bảo.

- Giang huynh đang đi tìm y ư?

- Đúng vậy, bản Bảo đã xuất hai mươi đệ tử chia đường đi tìm y.

- Để làm gì?

- Vì y bỏ ra đi chẳng nói một câu nào cả!

- Ăn cắp vật báu gì của quý Bảo chẳng?

Giang Định Viễn lắc đầu:

- Không! Nhưng y mang theo một vật còn quý hơn bất cứ vật quý báu nào khác.

- Là vật gì vậy?

Giang Định Viễn nghiêm mặt:

- Tình cảm và trái tim thuần khiết của một người.

- Người nào vậy?

- Ái nữ của Chửông môn nhân bản môn.
- Dư Thông Thuần ở trong quý Bảo bao lâu?
- Tổng cộng độ mười tháng!

Bạch Mã Công Tử hơi trầm ngâm một chút rồi tiếp:

- Thế thì y là một thiếu niên có ma lực hấp dẫn gì đó!

Giang Định Viễn tiếp:

- Có lẽ không phải, tướng mạo y tuy tuấn tú, nhưng vẫn chỉ là một thư sinh gốc nghèo mà thôi.

- A...

Bạch Mã Công Tử buột miệng "A" một tiếng nhỏ, hỏi tiếp:

- Bản công tử và Dư Thông Thuần có thực là rất giống nhau?

Giang Định Viễn gật đầu:

- Rất giống!
- Giống ở chỗ nào?
- Thân thể, khuôn mặt, chỗ nào cũng giống.
- Không có chỗ nào không giống chứ?
- Chỉ có sắc mặt huynh đài hơi vàng hơn và nứt ruồi dưới cằm huynh đài là chỗ hoàn toàn khác, và thanh âm của huynh đài cũng hơi khác.
- Không còn chỗ khác nào nữa chứ?

Giang Định Viễn trầm ngâm:

- Chỗ khác biệt lớn nhất là huynh đài có võ học công lực tuyệt thế.

Bạch Mã Công Tử cười nhẹ:

- Lúc Giang huynh vừa gặp tại hạ chắc Giang huynh hoài nghi tại hạ là Dư Thông Thuần nên giả vờ kêu lên một tiếng thăm dò phản ứng của tại hạ, tuy thần sắc tại hạ lạnh lùng nhưng Giang huynh vẫn chưa hết nghi nên mới theo dõi tại hạ suốt ngày hôm nay, phải không?

Giang Định Viễn gật đầu.

- Bây giờ tại hạ có thể nói rõ với Giang huynh, tại hạ không phải là Dư Thông Thuần.

Giang Định Viễn mỉm cười:

- Tại hạ hoàn toàn tin cậy huynh đài đúng không phải là Dư Thông Thuần, nhưng huynh đài chưa cho tại hạ biết cao danh quý tánh?

- Giang huynh cứ gọi là Bạch Mã Công Tử cũng được rồi.

Giang Định Viễn hỏi tiếp:

- Thế sư thừa môn phái, huynh đài có thể cho biết được chăng?

Đột nhiên Bạch Mã Công Tử đổi nét mặt lạnh lùng:

- Xin lỗi, điều ấy không thể phụng cáo được!

Giang Định Viễn nghe cách trả lời của đối phương như thế, tự hiểu có hỏi thêm cũng vô ích, hấn liền cười:

- Nếu có bất tiện cho huynh đài thì thôi vậy...

Hấn hơi ngáp ngừng quét mắt nhìn ba xác chết của Thái Hoàng Tam Sát rồi lại nhìn lên Bạch Mã Công Tử hỏi:

- Huynh đài với chúng có thù hận gì?

Bạch Mã Công Tử buông thõng:

- Không có.

Giang Định Viễn hừ mũi một tiếng:

- Không có cừu hận sao huynh đài thăm sát chúng chẳng phải là quá tay ư?

Bạch Mã Công Tử nhướn cặp lông mày kiếm lên lạnh lùng đáp:

- Với thủ đoạn ác độc xưa nay hoành hành giang hồ của chúng, chẳng lẽ không đáng chết sao?

Giang Định Viễn bất giác cứng họng, không nói được lời nào. Quả vậy, suốt đời Thái Hoàng Tam Sát hoành hành giang hồ gieo tội ác khắp thiên hạ, chết cũng là rất đáng. Bạch Mã Công Tử có trừ khử bọn chúng cũng không thể gọi là quá nặng tay được. Bạch Mã Công Tử lạnh lùng tiếp:

- Nếu Giang huynh không còn gì nữa, bây giờ có thể tùy tiện được rồi đó.

Giang Định Viễn ôm quyền thi lễ Bạch Mã Công Tử một lần nữa:

- Tạm biệt.

Hấn chuyển thân quay lui nhưng mới đi được mười bước, hốt nhiên nghe Bạch Mã Công Tử gọi to:

- Giang huynh xin chậm chân chút đã.

Giang Định Viễn dừng bước chuyển thân:

- Huynh đài có gì chỉ bảo?

Sắc mặt Bạch Mã Công Tử đột nhiên lạnh như băng:

- Giang huynh có biết lén lút nhìn chuyện riêng người khác là đại kỵ trong giang hồ không?

Giang Định Viễn hơi biến sắc, hấn cố giữ bình tĩnh trầm giọng:

- Chuyện vừa rồi của huynh đài chẳng lẽ cũng là chuyện riêng tư sao?

Bạch Mã Công Tử cười nhạt:

- Nếu là chuyện riêng tư thật, bây giờ sợ rằng Giang huynh đã biến thành giống như bọn kia rồi...

Y hơi ngừng lại rồi tiếp:

- Tại hạ đặc biệt cảnh cáo Giang huynh, hy vọng Giang huynh hãy nhớ lời tại hạ đêm nay, sau này nên cẩn thận lưu ý không nên tái phạm.

Giang Định Viễn nghe xong thở phào vì hấn tự biết với thân thủ võ công của Bạch Mã Công Tử, e rằng hấn không đỡ được ba chiêu của y chứ đừng nói đến mười chiêu như bọn Thái Hoàng Tam Sát. Hấn vội ôm quyền:

- Đa tạ huynh đài đã có hảo ý cảnh cáo, tại hạ xin ghi nhớ.

Thần sắc Bạch Mã Công Tử đã chuyển ra hòa hoãn:

- Còn nữa, vì tấm lòng thuần khiết trong sạch của tiểu thư Tứ Minh Môn, nếu tại hạ có gặp Dư Thông Thuần, tại hạ sẽ bảo y trở về Tứ Minh Bảo.

- Vâng, đa tạ huynh đài.

Bạch Mã Công Tử vẫy tay:

- Không cần khách sáo. Mời Giang huynh.

Giang Định Viễn không còn gì lưu lại liền quay người đi, hấn vừa cất bước vừa nghĩ:

"Xem cử chỉ hành vi của người này không phải là loại người độc ác vô lương nhưng sao thần sắc của y biến ảo kỳ lạ lúc nóng lúc lạnh vô thường như thế...?"

Giang Định Viễn quay về thuật lại chi tiết cuộc gặp gỡ ấy cho Chưởng môn Thượng Quan Thụy Kỳ và Bảo chủ nghe. Thượng Quan Thụy Kỳ và Qua Vân

Tường không hỏi một lời, đợi Giang Định Viễn kể xong đầu đó, hai người cùng thở phào một lượt.

Đột nhiên có tiếng kim hoàn leng keng, áo trắng phơ phất, Thượng Quan Tố uyển chuyển như tiên nữ giáng phàm bước vào đại sảnh. Thượng Quan Thụy Kỳ nhìn dung mạo buồn bã của con gái, ông rất đau lòng. Ông cố mỉm cười hòa ái hỏi con:

- Tố Nhi, hai hôm nay con có thấy khỏe trong người không?

Thượng Quan Tố cười nụ cười tha thiết nhẹ gật đầu:

- Đa tạ gia gia, con vẫn cảm thấy khỏe.

Nói xong quay sang nhìn Giang Định Viễn, nàng hỏi:

- Giang sư huynh, Bạch Mã Công Tử ấy thật giống Thuần ca ca à?

Giang Định Viễn hơi giật mình, nhất thời không biết nên đáp sao cho tiện. Thượng Quan Tố u oán tiếp:

- Bao nhiêu lời của Giang sư huynh ta đã nghe hết cả rồi!

Giang Định Viễn nhìn Thượng Quan Thụy Kỳ như thỉnh thị ý kiến, thấy sư phụ khẽ gật đầu, hắn mới ho khan một tiếng cẩn thận cất tiếng:

- Mới thoát nhìn quả là giống, nhưng bây giờ nghĩ cho kỹ lại chỗ khác nhau thực không phải là ít.

Thượng Quan Tố nhìn thẳng vào mắt Giang Định Viễn:

- Sư huynh có ý nói tới võ công của y chứ gì?

Giang Định Viễn:

- Trừ võ công ra, còn cả thanh âm khí chất đều có chỗ không giống.

- A...

Thượng Quan Tố buột miệng "A" một tiếng, hai mắt diễm lệ của nàng nhìn ra bầu trời xanh ngoài cửa xuất thần. Trong đại sảnh tạm thời im lặng vì mọi người đều trầm mặc... Đối với tình cảm một thiếu nữ trong trắng như nàng, nhất thời không ai biết dùng ngôn từ gì để an ủi nàng. Cuối cùng Thượng Quan Thụy Kỳ thở nhẹ một tiếng ôn hòa:

- Tố nhi! Con hãy cứ yên tâm về phòng an nghỉ, bất luận thế nào, gia gia cũng quyết tìm y về cho con.

Thượng Quan Tố thở dài u oán:

- Đa tạ gia gia, bất quá...

Nàng hơi dừng lời, ánh mắt thu hồi không nhìn bầu trời xa xôi nữa mà nhìn cha, thần sắc nàng hơi thoáng nét kỳ dị, nàng tiếp:

- Gia gia! Nữ nhi muốn tự thân đi tìm Thuần ca ca!

Thượng Quan Thụy Kỳ không thể tưởng tượng một thiếu nữ mỏng manh yếu đuối như nàng chưa dám bước chân ra ngoài cửa Bảo, lại vì một thư sinh gốc nghềch hôm nay dám nổi lên ý nghĩ ra ngoài tìm y! Bất giác ông giật mình kinh ngạc:

- Tố Nhi, làm sao như vậy được?

Thượng Quan Tố hỏi:

- Gia gia không yên tâm vì con chứ gì?

Thượng Quan Thụy Kỳ gật gật đầu:

- Xưa nay con chưa đi đâu một bước, đối với chuyện giang hồ con chẳng biết một li một tí gì, làm sao cha yên tâm cho được?

Nàng hồn nhiên:

- Thế thì con dẫn theo Tiểu Hồng, Tiểu Mai được chứ gì?

Thượng Quan Thụy Kỳ lắc đầu:

- Tiểu Hồng, Tiểu Mai có khác gì con, đối với chuyện giang hồ chúng có biết tí gì đâu...

Ông hơi dừng lời, ưu ái tiếp:

- Tố nhi, con nghe cha cứ an tâm ở đây chờ đợi ít ngày, nhất định cha sẽ tìm ra y cho con mà!

Thượng Quan Tố cố chấp lắc đầu:

- Không! Nhất định con phải tự đi tìm Thuần ca ca, vì con có linh tính rất kỳ lạ.

- Linh tính kỳ lạ ra sao?

Nàng rất bình tĩnh đáp:

- Trừ con tự thân tìm chàng ra, bất cứ ai cũng không có cách nào tìm ra Thuần ca ca đâu!

Bất giác Thượng Quan Thụy Kỳ hơi bật cười:

- Làm gì có chuyện kỳ dị ấy? Con chỉ nghĩ bậy nghĩ bạ...

Thượng Quan Tố nghiêm giọng:

- Gia gia, con nói thật đó, không phải bậy bạ gì đâu!

Thượng Quan Thụy Kỳ cười gượng gạo:

- Làm sao con lại có cảm giác lạ lùng ấy?

Trên gương mặt xanh xao của nàng có vẻ gì kỳ lạ lướt qua, nàng u oán đáp:

- Dưới đáy lòng con có tiếng nói thần kỳ nào đó cho con biết như thế...

Âm thanh nàng biến đổi tha thiết:

- Gia gia hãy cho con tự đi tìm Thuần ca ca, cha nhé!

Thượng Quan Thụy Kỳ trầm ngâm:

- Tố nhi, lần nào cha chẳng chiều ý con, nhưng lần này con hãy nghe lời cha, không nên tự đi tìm làm gì, để cha đi tìm cho con mà.

Thượng Quan Tố dần dỗi:

- Cha nhất định không thuận cho con ư?

- Con ơi, không phải là cha nhất định không thuận cho con, nhưng thực sự con là con gái ra ngoài rất bất tiện. Vả lại con chẳng biết một tí gì chuyện giang hồ, làm sao cha yên tâm cho được?

Thượng Quan Tố gật đầu:

- Con hiểu cha rất yêu thương con, bất quá...

Tiếng nàng hơi ngừng, hốt nhiên nàng thở dài cực kỳ thâm:

- Gia gia ơi! Cha có nhớ năm nay con bao nhiêu tuổi rồi không?

Câu hỏi ấy cực kỳ đột nhiên khiến nhất thời Thượng Quan Thụy Kỳ không hiểu ý con gái, bất giác ông kinh ngạc nhìn con gái:

- Mười bảy tuổi, con hỏi để làm gì?

Ông vừa dứt lời, tức thì hiểu rõ dụng tâm của con gái. Trong lòng ông ngậm chần động, chỉ nghe Thượng Quan Tố lại hỏi:

- Cha biết con còn sống được mấy năm nữa không?

Lòng Thượng Quan Thụy Kỳ đau như xé, ông run rẩy đáp:

- Tố nhi ơi, con không cần làm vậy, trong thời gian năm năm, cha sẽ dốc toàn lực vì con...

Thượng Quan Tố gạt đầu:

- Con hiểu cha, nhưng cha ơi, hy vọng ấy quá mật mù, cho nên con mới cầu khẩn cho con tự đi tìm Thuần ca ca. Con chỉ cần vui sống hạnh phúc với chàng năm năm là đủ rồi.

Thượng Quan Thụy Kỳ nghe lời thê thảm của con gái lại càng đau đớn, mặt ông nhăn nhó thảm thương. Qua Vân Tường này giờ vẫn im lặng ngồi kế bên, bấy giờ mới xen lời vào:

- Nhị sư huynh, lời của Tố Nhi cũng rất hợp lý. Hãy để cho Tố nhi vào chốn giang hồ đi cũng chẳng sao?

- o O o -